

Mitt namn är Christina Adrian. Jag bor i Vallentuna men växte upp i Bergkvara i sydöstra Småland. Jag flyttade till Stockholm och Farsta 1987 och utbildade mig till socionom. Jag gifte mig, fick två söner, skilde mig och var ensamstående några år innan jag träffade min nuvarande sambo. I trettio år har jag arbetat som behandlare med barn och familjer inom socialtjänsten i olika kommuner i Stockholms län.

Som barn tecknade jag mest hela tiden. Ritblock var stående inslag på mina önskelistor till födelsedagar och till jul. Färg tyckte jag var kladdigt och svårt att hantera. Matematiklektionerna under gymnasiet ägnades mest åt att avporträttera mina klasskamrater. Under många år varken tecknade eller målade jag, men jag längtade efter att få uttrycka mig i färg.

En vän rekommenderade mig att gå en kurs i Vedic Art, vilket jag gjorde under en sommarvecka på Öland 2012. Det var magiskt! Sedan dess har jag gått grundkursen ytterligare tre gånger och fortsatt utbilda mig i Vedic Art genom fortsättningskurser varje år. Mitt barnbarn har också deltagit i Vedic Art familjekurs tillsammans med mig flera gånger och vi målar och skapar tillsammans så ofta vi får tillfälle. Hemma har vi skapat ett rum, "Hoppelihoppummet", där min kreativitet kan ta plats. Där målar jag förstås, men skapar också genom att tova i ull, skulpterar, jag skriver och illustrerar dessutom en barnbok som jag hoppas snart kan komma att bli utgiven. Genom Vedic Art fick jag energi och självförtroende att utveckla min förmåga och lust att skapa på många olika sätt.

I mitt arbete ser jag vikten av att ha nära och goda relationer. Detta får man genom att ha goda stunder tillsammans. Att måla tillsammans kan vara ett sätt att umgås på ett kravlöst sätt. Sommaren 2024 planerar jag att utbilda mig till familjekursledare för att därefter kunna anordna kurser för föräldrar, far- och morföräldrar och barn tillsammans.

I måleriet möter jag mig själv, mina rädslor, min glädje, min lekfullhet och inte minst min frustration. Skapandet är en övning i konsten att leva. Man lägger på färg och skrapar bort. Man kan behöva börja om gång på gång, som i livet. Teman som återkommer i mina målningar är varje människas existentiella ensamhet, det djupt mänskliga som förenar oss och det magiska i mötet med varandra.